

Anonimizuota versija

Vertimas

C-596/20–1

Byla C-596/20

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2020 m. lapkričio 12 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Fővárosi Törvényszék (Sostinės apygardos teismas, Vengrija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2020 m. rugsėjo 28 d.

Pareiškėja:

DuoDecad Kft.

Kita administracinio proceso šalis:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága
(Nacionalinės mokesčių ir muitų administracijos Skundų direkcija,
Vengrija)

Administracinėje byloje, kurioje buvo nagrinėjamas mokestinis ginčas <...> pagal pareiškėjos *DuoDecad Kft.* (<...> Budapeštas <...>) skundą kitai administracinio proceso šaliai *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága* (Nacionalinės mokesčių ir muitų administracijos Skundų direkcija, Vengrija) (<...> Budapeštas <...>), *Fővárosi Törvényszék* (Sostinės apygardos teismas, Vengrija) priima šią

N u t a r t ĩ

Šis teismas inicijuoja prejudicinio sprendimo priėmimo procedūrą Europos Sąjungos Teisingumo Teisme ir pateikia šiuos klausimus:

1. Ar Tarybos direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies c punktas, 24 straipsnio 1 dalis ir 43 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad Sąjungos valstybėje narėje (pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju – Portugalijoje)

įsteigta praktinės patirties (angl. k. *know-how*) licenciją gavusi bendrovė neteikia interneto svetainėje siūlomų paslaugų galutiniams naudotojams, todėl ji negali būti kitoje valstybėje narėje (pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju – Vengrijoje) įsteigto apmokestinamojo asmens, kaip subrangovo, teikiamos praktinės patirties techninės pagalbos paslaugos gavėja, nors tas subrangovas teikia šias paslaugas pastarojoje valstybėje narėje įsteigta praktinės patirties licenciją suteikusiai bendrovei tokiomis aplinkybėmis, kai licenciją gavusi bendrovė:

- a) pirmojoje valstybėje narėje nuomojosi biuro patalpas ir turėjo informacinių technologijų ir biuro įrangą, darbuotojus ir didelę patirtį elektroninės prekybos srityje, jos savininkas turėjo daug tarptautinių ryšių, o vadovas gerai išmanė elektroninę prekybą,
- b) turėjo praktinės interneto svetainių veikimo ir jų atnaujinimo patirties, teikė nuomones šiuo klausimu, siūlė šių procesų pakeitimus ir juos tvirtino,
- c) naudojosi apmokestinamojo asmens šios praktinės patirties pagrindu teikiamomis paslaugomis,
- d) nuolat gaudavo ataskaitas apie subrangovų suteiktas paslaugas (be kita ko, apie interneto svetainių srautą ir mokėjimus iš banko sąskaitos),
- e) savo vardu įregistravo interneto domenų, suteikiančius interneto prieigą prie interneto svetainių,
- f) interneto svetainėse buvo nurodyta kaip paslaugos teikėja,
- g) ėmėsi veiksmų interneto svetainių populiarumui išsaugoti,
- h) savo vardu sudarė sutartis su darbuotojais ir subrangovais, reikalingais paslaugai teikti (be kita ko, su bankais, kurie interneto svetainėse siūlė mokėjimą banko kortele, su interneto svetainių turinio kūrėjais ir šį turinį platinančiais interneto svetainių administratoriais (angl. k. *webmasters*)),
- i) turėjo visą iš nagrinėjamos paslaugos teikimo galutiniams paslaugų gavėjams gautų pajamų priėmimo sistemą, pavyzdžiui, banko sąskaitas, išimtinę ir neribotą galimybę disponuoti šiomis sąskaitomis, galutinių naudotojų duomenų bazę, leidžiančią išrašyti jiems sąskaitas faktūras už suteiktas paslaugas ir šių sąskaitų išrašymo programinę įrangą,
- j) interneto svetainėse nurodė savo pirmojoje valstybėje narėje esančią buveinę, kurioje buvo fiziškai teikiamos klientų aptarnavimo paslaugos, ir
- k) yra nepriklausoma tiek nuo licenciją suteikusių bendrovių, tiek nuo Vengrijoje įsteigtų subrangovų, atsakingų už tam tikrą praktinės patirties licencijoje nurodytų techninių procesų atlikimą, **(orig. p. 2)**

taip pat atsižvelgiant į tai, kad: i) pirmiau nurodytas aplinkybes patvirtino atitinkama pirmosios valstybės narės institucija, kuriai suteikta teisė tikrinti šias objektyvias aplinkybes, kurias gali patikrinti trečiosios šalys; ii) šios valstybės narės bendrovė negalėjo naudotis mokėjimo paslaugų teikėjo, užtikrinančio mokėjimo gavimą mokėjimo kortele interneto svetainėje, paslaugomis, buvo objektyvi kliūtis paslaugoms internetu teikti kitose valstybėse narėse, todėl toje pačioje valstybėje narėje įsteigta bendrovė niekada (nei prieš nagrinėjamą laikotarpį, nei jam pasibaigus) neteikė interneto svetainėse siūlomos paslaugos, ir iii) licenciją gavusios bendrovės ir su ja susijusių įmonių iš interneto svetainės naudojimo gautas pelnas viršijo pirmojoje ir antrojoje valstybėje narėje taikomo PVM tarifo skirtumą?

2. Ar PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punktą, 24 straipsnio 1 dalį ir 43 straipsnį reikia aiškinti taip, kad praktinės patirties licenciją suteikusi bendrovė (įsteigta kitoje valstybėje narėje) teikia interneto svetainėje siūlomas paslaugas galutiniams paslaugų naudotojams, todėl ji yra apmokestinamojo asmens (subrangovo) praktinės patirties techninės priežiūros paslaugos gavėja, o apmokestinamasis asmuo tokios paslaugos neteikia pirmoje valstybėje narėje įsteigta licenciją gavusiai bendrovei tokiomis aplinkybėmis, kai licenciją suteikusi bendrovė:

- a) turėjo nuosavų išteklių, o juos sudarė tik nuomojamos patalpos ir bendrovės vadovo naudojamas kompiuteris,
- b) turėjo tik vadovą ir patarėją teisės klausimais, dirbantį ne visą darbo dieną kelias valandas per savaitę,
- c) buvo sudariusi tik sutartį dėl praktinės patirties plėtros,
- d) užtikrino, kad licenciją gavusi bendrovė jai nuosavybės teise priklausančius domenų vardus įregistruotų savo vardu, kaip nurodyta su šia bendrove sudarytoje sutartyje,
- e) niekada neteikė aptariamų paslaugų tretiesiems asmenims, visų pirma galutiniams naudotojams, bankams, kurie interneto svetainėse siūlo mokėjimą banko kortele, interneto svetainių turinio kūrėjams ir šį turinį platinantiems interneto svetainių administratoriams,
- f) niekada nėra išdavusi interneto svetainėse siūlomas paslaugas patvirtinančių dokumentų, išskyrus su licencija suteiktomis teisėmis susijusias sąskaitas faktūras, ir
- g) neturėjo sistemos, leidžiančios gauti pajamų iš interneto svetainėse teikiamos paslaugos (pavyzdžiui, banko sąskaitų ir kitos įrangos),

taip pat atsižvelgiant į tai, kad pagal 2015 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *WebMindLicenses* (C-419/14, EU:C:2015:832) savaime neturi lemiamos reikšmės ta aplinkybė, kad licenciją suteikusios bendrovės vadovas ir vienintelis akcininkas

yra praktinės patirties kūrėjas ir, be to, tas pats asmuo daro įtaką ar kontroliuoja šios praktinės patirties vystymą ir naudojimą, ja pagrįstų paslaugų teikimą, tokiu būdu, kad fizinis asmuo – licenciją suteikusios bendrovės vadovas ir savininkas – taip pat yra šių komercinių bendrovių–subrangovių (taigi ir pareiškėjos), kurios licenciją gavusios bendrovės prašymu dalyvauja teikiant paslaugas (kaip subrangovės) ir vykdo joms pavestas funkcijas, vadovas ir (arba) savininkas?

<...> [nacionalinės proceso teisės nuostatos] (orig. p. 3)

Pagrindimas

I. Faktinių aplinkybių santrauka

2007 m. spalio 8 d. KT kartu su dvylika *Jasmin Media Group Kft.* darbuotoju įsteigė bendrovę pareiškėją, kurios pagrindinė veikla – programinė įranga. Iki 2011 m. vasario 28 d. KT supirko visų smulkiųjų akcininkų (išskyrus HP) akcijas. Bendrovės pareiškėjos darbuotojai buvo ilgametę darbo patirtį turintys specialistai, o patikimų techninių paslaugų dėka bendrovė įsitvirtino kaip multimedijos turinio perdavimo internetu rinkos lyderė. Jos pagrindiniu klientu buvo Portugalijos bendrovė *Lalib Lda.*; nuo 2009 m. liepos mėn. iki 2011 m. gruodžio mėn. pareiškėja už suteiktas pagalbos, techninės priežiūros ir vykdymo paslaugas šiai bendrovei išrašė 8 086 829,40 EUR vertės sąskaitų faktūrų.

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (Vengrijos nacionalinės mokesčių ir muitų administracijos Rytų Budapešto mokesčių ir muitų direkcijos Įmonių patikrinimo departamento Nr. 1 Įmonių patikrinimo skyrius Nr. 6) atliko pareiškėjos mokestinį patikrinimą, remdamasis *az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény* (2017 m. įstatymo Nr. CLI dėl mokesčių administratoriaus) 89 straipsnio 1 dalies a punktu. Patikrinimas buvo atliktas dėl pridėtinės vertės mokesčio ir apėmė antrąjį 2009 m. pusmetį ir visus 2011 finansinius metus. Atlikęs patikrinimą, pirmosios pakopos mokesčių administratorius 2020 m. vasario 10 d. sprendimu <...>, atsižvelgęs į pareiškėjos pateiktas pastabas <...>, nustatė 458 438 000 forintų skirtumą, pripažino jį mokestine nepriemoka ir skyrė pareiškėjai 343 823 000 forintų dydžio mokestinę baudą bei 129 263 000 forintų dydžio delspinigius.

Pareiškėja pareiškė skundą dėl pirmosios pakopos institucijos sprendimo, tačiau kita administracinio proceso šalis 2020 m. balandžio 6 d. sprendimu <...> patvirtino pirmosios pakopos mokesčių administratoriaus sprendimą.

Bendrovė *Lalib Gestao e Investimentos LDA* (toliau – *Lalib*) buvo įsteigta Portugalijoje 1998 m. vasario 16 d. pagal tos šalies teisės aktus, o nagrinėjamu laikotarpiu jos pagrindinė veikla buvo pramogų paslaugų teikimas elektroninėje erdvėje.

Mokesčių administratoriaus sprendimai buvo grindžiami šios institucijos per administracinę procedūrą padaryta išvada, kad tikrasis pareiškėjos *Lalib* suteiktų paslaugų gavėjas buvo ne pastaroji įmonė, o *WebMindLicenses* (toliau – WML).

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta skunde dėl kitos administracinio proceso šalies sprendimų, pareiškėja savo prašymą grindžia tuo, kad, jos manymu, būtina pripažinti, jog paslaugos bendrovei *Lalib* yra teikiamos Portugalijoje, nes visos Teisingumo Teismo nustatytos sąlygos yra įvykdytos. Pareiškėjos teigimu, kitos administracinio proceso šalies sprendimas taip pat yra klaidingas dėl nagrinėjamų elektroninių paslaugų esmės, t. y. vartotojams teikiamų paslaugų (ši paslauga klaidingai vadinama tiesiogine technine interneto svetainių eksploatacija), todėl neatsižvelgiama į tai, kad reikalingų materialinių ir žmogiškųjų išteklių buvo pakankamai, ir į tai, kad *Lalib* iš tiesų turėjo visus reikalingus išteklius paslaugoms teikti. Sprendime buvo netinkamai įvertinta elektroninių paslaugų teikimo esmė. Pareiškėja teigia, kad ji, kaip ir kitos įmonės partnerės, tiesiogiai teikė pagalbos paslaugas *Lalib*, o ne WML. Remiantis pareiškėjos argumentais, tose srityse, kurios nesusijusios su praktinės patirties nereglamentuojamomis einamosiomis užduotimis, *Lalib* taip pat elgiasi aktyviai ir tinkamai (**orig. p. 4**): ji tikrina, prižiūri ir duoda nurodymus *Docler* grupės įmonėms (vadinasi, ir pareiškėjai). Kaip matyti iš *Lalib* sudarytų sutarčių, nei WML, nei KT nebuvo paslaugų gavėjos, todėl jos pareiškėjai nepateikė paslaugų gavėjo kompetencijai priklausančių prašymų ir nedavė jokių nurodymų šiuo klausimu. Dėl su paslaugų teikimu susijusios veiklos, *Lalib* kontroliavo naudotojus ir gaudavo savo atstovams būtinus leidimus. Pareiškėja teigė, kad per WML atžvilgiu pradėtą procesą [*Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága*] (Stambius mokesčių mokėtojus administruojanti mokesčių direkcija prie Nacionalinės mokesčių ir muitų administracijos) paprašė Portugalijos administratoriaus paaiškinti faktines aplinkybes atsižvelgiant į šioje byloje priimto sprendimo nuostatas. Atsakyme į šį užsienio šalies prašymą Portugalijos administratorius aiškiai nurodė, kad *Lalib* buvo įsteigta Portugalijoje, kad ji nagrinėjamu laikotarpiu faktiškai vykdė ekonominę veiklą savo sąskaita ir rizika, be to, turėjo visus techninius ir žmogiškuosius išteklius, reikalingus įgytoms žinioms naudoti tarptautiniu lygiu. Pareiškėja mano, kad WML veiklos apmokestinimas buvo neteisėtas ir kad tikrąją sutarties šalimi buvo *Lalib*. Paslaugos nebuvo teikiamos Vengrijoje, nes tam objektyviai kliudė tai, kad toje šalyje nebuvo finansų įstaigų, kurios leistų atlikti mokėjimus banko kortele suaugusiesiems skirtose interneto svetainėse. Dėl šios priežasties prieš pradėdant bendradarbiavimą su *Lalib* užsienyje veikė ir interneto svetainėse siūlomų paslaugų teikėjas; tuo metu jis vis dar priklausė *Docler* įmonių grupei. Bet kuriuo atveju ne WML, o *Lalib* buvo įvardinta užsienyje teikiamų nagrinėjamų paslaugų teikėju. *Lalib* sutartis sudarė savo vardu, turėjo klientų, mokančių atlygį už paslaugas, duomenų bazę ir vienintelė disponavo iš šių paslaugų teikimo gaunamomis pajamomis. Bet kuriuo atveju *Lalib* kontroliavo praktinės patirties plėtrą ir sprendė dėl jos įgyvendinimo. Nebuvo nurodytas nei fizinis klientų aptarnavimo centras, nei biuras Vengrijoje, tik bendrovės *Lalib* buveinė. Nagrinėjamu atveju, siekiant nustatyti paslaugų teikimo vietą, būtina aiškinti ir

taikyti Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies c punktą, 24 straipsnio 1 dalį ir 43 straipsnį.

Kitos administracinio proceso šalies teigimu, jos sprendimuose pateiktas pareiškimas dėl apmokestinimo buvo pagrįstas. Jos tvirtinimu, per ankstesnį procesą pirmosios pakopos institucijos sprendime buvo nurodyta, jog mokesčių administratorius privalėjo įrodyti, kad *Lalib* paslaugos, t. y. interneto svetainės eksploatacijos, neteikė Portugalijoje; iš tiesų ją teikti Vengrijoje buvo pavesta pareiškėjai šioje byloje, o ši institucija turėjo šį aspektą įrodyti, remdamasi objektyviomis aplinkybėmis, o tai ji padarė remdamasi byloje nurodytais faktais. Mokesčių administratorius WML atžvilgiu pradėjo naują procedūrą, teigdamas, kad paslaugą teikė ne *Lalib*, o WML (iš Vengrijos), ir kad nagrinėjama licencinė sutartis buvo fiktyvi. Ši procedūra neatitinka teisinių ir faktinių sąlygų, būtinų Teisingumo Teismui pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą. Be to, jis nurodė, kad, kiek tai susiję su pareiškėjos prašymu pateiktais klausimais, Teisingumo Teismas, pirma, jau yra priėmęs sprendimą ir, antra, nusprendė, kad aplinkybių vertinimą turi atlikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Teisingumo Teismas jau yra išaiškinęs direktyvos 2 straipsnio 1 dalies c punktą, 24 straipsnio 1 dalį ir 43 straipsnį. Dėl nagrinėjamų nuostatų išaiškinimo WML pradėtoje procedūroje *Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* (Sostinės administracinių ir darbo bylų teismas) pareiškėjos šioje byloje prašymu Teisingumo Teismui pateikė prašymą priimti prejudicinį sprendimą; jame Teisingumo Teismas aiškiai apibrėžė kriterijus, pagal kuriuos nacionalinis teismas gali priimti sprendimą dėl paslaugų teikimo galutiniams paslaugų naudotojams vietos. Savo sprendime Teisingumo Teismas tiksliai išaiškino minėtas Sąjungos teisės nuostatas.

II. Nacionalinės teisės apibūdinimas

(orig. p. 5)

Dėl *az általános forgalmi adórol szóló 2007. évi CXXVII. törvény* (2007 m. Pridėtinės vertės mokesčio įstatymas Nr. CXXVII) įtvirtintų vykdymo vietos taisyklių tiek šalyse, tiek prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad [šiuo įstatyme įtvirtintos vykdymo vietos taisyklės] atitinka PVM direktyvos nuostatas, kuriose numatyta, kad paslaugų teikimo neapmokestinamajam asmeniui vieta yra ten, kur tas asmuo yra įsisteigęs.

Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad siekiant atsakyti į klausimą, kas gali būti laikomas paslaugų teikėju, pirmiausia dera išnagrinėti sutartinius šios paslaugos gavėjo ir teikėjo santykius, kadangi, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo ankstesnėje byloje, kurioje dalyvavo WML, priimtą sprendimą, valstybių narių (t. y. **Portugalijos ir Vengrijos**) mokesčių administratoriai, kaip matyti iš šio sprendimo, **laikosi skirtingos nuomonės dėl tikrosios paslaugų teikimo vietos.**

III. Priežastys, dėl kurių reikia pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą

Remiantis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teisiniais argumentais, šioje byloje šalių ginčą galima išspręsti tik aiškinant Sąjungos teisę, visų pirma Tarybos direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies c punktą, 24 straipsnio 1 dalį ir 43 straipsnį, ir tik nacionaliniam teismui taikant tokį aiškinimą. Faktinėmis pagrindinės bylos aplinkybėmis reikia pažymėti, kad valstybių narių (t. y. Portugalijos ir Vengrijos) mokesčių administratoriai tą patį ekonominį sandorį mokesčių požiūriu vertino skirtingai. Šios dvi valstybės narės nurodė turinčios teisę rinkti PVM už nagrinėjamą sandorį.

<...> [pakartotinai dėstomi argumentai] Teisingumo Teismas jau yra palyginęs kelių valstybių narių teisės aktus su Tarybos direktyvos (EB) 2006/112 2 straipsnio 1 dalies c punkto, 24 straipsnio 1 dalies ir 43 straipsnio nuostatomis ir Sprendime WML taip pat išaiškino paslaugų teikimą reglamentuojančias PVM direktyvos nuostatas. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad šioje byloje reikalingas papildomas išaiškinimas, nes, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo sprendimus, kuriuose buvo išaiškintos šios Sąjungos teisės nuostatos, Portugalijos ir Vengrijos mokesčių administratoriai priėjo prie skirtingų išvadų.

Šio ginčo aplinkybės susijusios su prašymu priimti prejudicinį sprendimą, kurį pateikė teismas, nagrinėjęs WML pareikštą administracinį skundą dėl dalies 2009 finansinių metų ir dėl 2010 ir 2011 m. finansinių metų; Teisingumo Teismas dėl šio prašymo priėmė sprendimą byloje C-419/14. Šioje byloje Teisingumo Teismas pareiškė, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi išnagrinėti visas pagrindinės bylos aplinkybes, kad nustatytų, ar šalių sudaryta sutartis buvo visiškai fiktyvus susitarimas, nuslepiantis tai, kad nagrinėjamas paslaugas faktiškai teikė licenciją suteikusi bendrovė, o ne licenciją gavusi bendrovė, ir nustatė aplinkybes, kurias buvo būtina išsiaiškinti; remiantis šiuo argumentu pažymėtina, kad Teisingumo Teismas lemiamu pripažino klausimą, ar *Lalib* Portugalijoje turėjo patalpas, įrangą ir darbuotojus, ir ar ji vykdė šią ekonominę veiklą savo vardu, savo sąskaita, savo atsakomybe ir savo rizika. Tuo remiantis reikia kelti klausimą, ar *Lalib* gali būti laikoma Portugalijoje įsteigta įmone, taigi ir pareiškėjos teikiamų paslaugų gavėja.

Šiomis aplinkybėmis byloje lemiamą reikšmę tenka kriterijams, pagal kuriuos valstybės narės teismas turi įvertinti esamas aplinkybes, nustatydamas aptariamose interneto svetainėse teikiamų paslaugų suteikimo vietą ir atitinkamai – ar buvo piktnaudžiauta teise. Reikia kelti klausimą (**orig. p. 6**), ar paslaugų teikimo vieta galutiniams paslaugų gavėjams gali būti Vengrijoje, ir ar dėl šios priežasties pareiškėjos ir *Lalib* sudarytas sandoris gali būti laikomas visiškai dirbtiniu, nors *Lalib* buvo svarbiausia kompleksinio sutartinio tinklo ir paslaugų, būtinų paslaugai teikti, dalimi, ir ji sudarė sąlygas paslaugoms teikti pasitelkiant jos duomenų bazines ir kompiuterines programas, taip pat per trečiąsias šalis, paslaugų teikėjas, arba *Lalib* ar pareiškėjos įmonių grupei priklausančias

bendrovės, tokiu būdu prisiimdama paslaugų teikimui būdingą teisinę ir ekonominę riziką, ir nors savininko praktinės patirties įmonių grupei priklausantys subrangovai (įskaitant pareiškėją) dalyvavo techniškai įgyvendinant praktinę patirtį, būtent galutinis bendrovės pareiškėjos savininkas (kuris kartu buvo praktinės patirties savininko vadovas ir galutinis savininkas) sprendė dėl praktinės patirties panaudojimo. Kyla klausimas, kaip reikia aiškinti tai, kad *Lalib* Portugalijoje turėjo patalpas, įrangą ir darbuotojus. WML iniciatyva iškelta byla nagrinėję teismai įpareigojo mokesčių administratorių į bylą įtraukti ir apklausti Portugalijos mokesčių administratorių, siekiant nustatyti tikrąją paslaugų teikimo vietą. Portugalijos mokesčių administratorius patvirtino, kad *Lalib* iš tikrųjų vykdė ekonominę veiklą Portugalijoje savo sąskaita ir rizika. Nagrinėjant su WML susijusią bylą Teisingumo Teisme, Portugalija pateikė pastabas, o jos atstovas asmeniškai dalyvavo ir pasisakė teismo posėdyje, todėl Portugalijos mokesčių administratoriui akivaizdžiai buvo žinoma apie Sprendimo WML esmę. Nepaisant to, ši institucija ir toliau laikėsi nuomonės, kad *Lalib* buvo įsteigta Portugalijoje. Vengrijos ir Portugalijos mokesčių administratoriai neatsižvelgė į Sprendimą WML ir toliau laikėsi skirtingų nuomonių. Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad Sprendime WML nėra pakankamai aiškiai pasisakyta dėl šioje byloje taikytinos teisės, todėl jį reikia paaiškinti ir patikslinti.

Kaip Teisingumo Teismas jau pareiškė Sprendimo *KrakVet* 51 punkte, kai valstybės narės teismai mano, jog tas pats sandoris yra skirtingai apmokestinamas kitoje valstybėje narėje, nagrinėdami bylą, kurioje kyla klausimų dėl Sąjungos teisės nuostatų aiškinimo, dėl kurių jie turi priimti sprendimą, jie gali ar net privalo, priklausomai nuo to, ar pagal vidaus teisę jų sprendimus galima apskųsti teismine tvarka, kreiptis į Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą. Pažymėtina, kad sprendimuose dėl nuolatinės buveinės Teisingumo Teismas taip pat konkrečiai pasisakė dėl to, kuriai valstybei narei (iš dviejų) priklauso apmokestinimo įgaliojimai (sprendimai bylose C-168/84, *Grunter Berkholtz* ir C-231/94, *Faaborg-Gelting Linien*). Šiuo atveju, kai dvi valstybės narės skirtingai vertina tą patį sandorį mokesčių tikslais, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad jam tenka pareiga Teisingumo Teismui pateikti šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą. Kadangi nagrinėjamas sandoris peržengia vienos valstybės ribas, jo vertinimas Sąjungos lygmeniu yra svarbus esminis klausimas ne tik dėl apmokestinimo vietos nustatymo, bet ir dėl laisvo paslaugų judėjimo. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teisme inicijuoja prejudicinio sprendimo priėmimo procedūrą iš esmės dėl pirmiau aptarto skirtingo valstybių narių mokesčių institucijų atlikto mokesčio vertinimo. Savo klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo Teisingumo Teismo paaiškinti, kiek tai susiję su šioje byloje nagrinėjamu sandoriu, kuris – Portugalijos ar Vengrijos mokesčių administratoriaus – pateiktas mokesčio apskaičiavimas yra teisėtas, ir kuri iš šių dviejų valstybių narių privalo apmokestinti nagrinėjamą sandorį. Šiuo atžvilgiu tas teismas teiraujasi dėl konkrečių kriterijų svarbos.

Kadangi PVM yra suderintas visoje Europos Sąjungoje, todėl valstybių narių bendradarbiavimas yra reikšmingas; jis turi būti ne formalus, bet užtikrinti oficialios užsienio mokesčių institucijų pozicijos priėmimą. Dėl dviejų valstybių narių mokesčių administratorių ginčo sandorio dalyviams negali būti taikomas dvigubas apmokestinimas tuo pagrindu (**orig. p. 7**), kad dvi valstybės narės nesutaria dėl ekonominio sandorio autentiškumo ir paslaugos teikimo vietos. Nuostatų dėl paslaugų teikimo vietos mokesčių tikslais nustatymo tikslas – išvengti dvigubą apmokestinimą lemti galinčios kompetencijos kolizijos, nes ji būtų nesuderinama su pagrindine vienodos PVM sistemos samprata.

<...> <...> [nacionalinės proceso teisės nuostatos]

Budapeštas, 2020 m. rugsėjo 28 d. <...>

<...>

<...> [parašai]

DARBINIS VERTINIMAS